

си щешъ за външната политика, ще умратъ отъ слушане. И все си мислятъ, че въ града живѣятъ само чиновници и търговци... Пакостни представи... Трѣбва да имъ се обясни, да се избие отъ главитѣ имъ това". Пейка бѣше му разказвала за селото, но много нѣща вече бѣха нови и за нея. Не бѣше си идвала отъ две-три години, а презъ това време всичко бѣше се промѣнило повече, отколкото презъ последнитѣ тридесетъ години.

— А земята не ражда като по напредъ, нали?
— попита той.

Стариятъ цѣкна отрицателно.

— Е, и не може да ражда, — продължи Мишо.
— Нѣма торъ, ровятъ земята най-много на една педя дълбочина, нивитѣ сж изсмукани, изтощени. И не могатъ да се разоратъ по-надълбоко съ тѣзи ораля и трупци. Пъкъ тракторитѣ кжде ще се обърнатъ въ тѣзи буренясали стѣпки?

Мишо сочеше нивичкитѣ по лекия склонъ. Стариятъ слушаше и споменитѣ го отнасяха въ миналото. По-добре се живѣеше тогава, а и земята раждаше. И право, че е изсмукана вече. Когато преди четириее години разкопаха Сакаръ-кория, десетъ години подредъ хората не можаха да изкаратъ здрава кола, натоварена съ снопи. А прѣстѣта бѣше мека и рохкава като пѣрхуда. Сега се е сплескала, не можешъ да копнешъ. Правъ е момъкътъ.

Мишо каточели отгатна мисълта му.

— Ето, — посочи го той, — ти се овѣрташъ за два лева, клечишъ задъ кокошката и чакашъ да снесе, та да си купишъ солъ, дрехитѣ ти капнали, не можешъ съ една чаша кафе да се отсрамишъ предъ чужди хора, а за скжсанитѣ царвули нѣма и подлоги вече.. И защо?

Стариятъ клатѣше глава и си мислѣше: „Какво ще си крия хала отъ този човѣкъ, та той каточели